

ЖИВЕ СЛОВО

Християнський вісник №8 Серпень 2015
Фонд блаженного священномученика Омеляна Ковча

ПЕРЕЖИТО

Любов, ЧИ... ?

Ми використали одне одного задля заспокоєння власних потреб. Я почувалася жахливо. У мене було відчуття того, що через секс я ставлюся до свого хлопця як до предмету. Він чинив так само стосовно мене, і через це мені було ще гірше. Все змінилося незадовго до Великодня.

Хоч зараз я не маю хлопця, та за плечима у мене — два роки справді важких стосунків і важких виборів. Хочу розповісти, як секс вплинув на мої відносини з коханою людиною і наскільки важлива узгодженість цінностей, що їх сповідують двоє людей у парі. Я подумала: опишу свій особистий досвід. Можливо, це стане для когось підтримкою.

Я завжди була самовпевнена. Однак із перспективи часу я бачу, як сильно у моєму духовному житті бракувало порядку. Хочу додати, що походжу з віруючої родини, але ще донедавна інтерпретувала вчення Церкви так, щоби виправдати ті чи ті свої рішення та вчинки.

Зазвичай я вела з собою внутрішні суперечки на кшталт: «Бог каже: "Живи у чистоті!" Але якщо люди кохають одне одного, то любов усе виправдує. Як можна сповідатися з лю-

“

Чому я не можу віддатися комусь повністю, якщо я того когось щиро кохаю?

бові? Чому я не можу віддатися комусь повністю, якщо я того когось щиро кохаю?»

І ось саме така — невпорядкована, після першого курсу я познайомилася зі своїм хлопцем. То були перші стосунки, які я справді вважала серйозними.

Наше статеве співжиття почалося через чотири місяці після знайомства. Так мало статись, адже ми свідомо цього прагнули. Секс був для нас черговим щаблем на драбині взаємин. Я була переконана: це найбільший доказ любові, який перетворить нас на абсолютно зрілих людей.

Крім того — перед тим, як усе сталося, — ми фактично мешкали разом: то він затримувався у мене, то я у нього. Отже, обставини склалися цілком сприятливі. Кожна наша зустріч закінчувалася у ліжку. Таке зближення призвело до того,

що ми наче «приклеїлись» одне до одного. Ми прагнули бути лише удвох, і найкраще, щоб ніхто нічого від нас не хотів.

Здавалося б — ідилія! Але мій хлопець був дуже ревнивим, і я закрилася на інших людей, особливо занедабувала контакти з близькими. Я була переконана: він — той єдиний, і я кохаю його найбільше у світі.

Саме у цей період я найбільше віддалася від Бога. Всі ці роки Він був присутній у моєму житті, але завжди на другому плані. Потім я перестала молитися взагалі, з часом перестала ходити до церкви: «пуста» участь у Святій Месі була для мене беззмістовною, адже до Причастя я не приступала.

Кожна сповідь означала стрес і справжні тортури. Я робила це здебільшого для батьків: бо свята, «бо треба». Не мушу казати, що уникала сповіді, як тільки могла. Думала так: якщо вже маю обирати, то обираю бути з моїм хлопцем. Я вважала, що Бог, мабуть, уже давно відвернувся від мене.

Я не просила Його про прощення, не просила вказати мені дорогу. Мені навіть на думку не спало, що то я цілком свідомо відвернулася від Нього і відкинула Його — я Його, а не Він мене! Тепер я вірю, що Він так усім покерував, щоб я сама могла переконатися, як сильно помиляюся.

Уявне щастя тривало трохи більше року. Закоханість почала повільно минати. Я стала помічати у себе і у свого хлопця

певну поведінку і риси, яких раніше не бачила. Насамперед це стосувалося справ, пов'язаних із ліжком.

По-перше, ми стали страшенними егоїстами. Я ввіймала себе на тому, що просто використовувала його для заспокоєння власних сексуальних потреб. Тіло звикло, що я «підживляю» його такими відчуттями, і досить швидко стало неймовірно збудливим.

Я почувалася жахливо: відчувала, що ставлюся до свого хлопця як до знаряддя для отримання задоволення. Він чинив подібно, і через це я почувалася ще гірше.

По-друге, після певного часу секс узагалі перестав бути приємним.

Я була зла на себе і на свого хлопця за те, що змушена це з ним робити. Однак відкидала усі ці сумніви. Я вирішила, що це треба просто перетерпіти.

Усе це виявилось незадовго до Великодня. Ті свята означали для мене чергову беззмістовну сповідь. Саме з таким переконанням я стала навколішки у сповідальниці.

“

Секс був для нас черговим щаблем на драбині взаємин. Я була переконана: це найбільший доказ любові, який перетворить нас на абсолютно зрілих людей.

НОВИНИ

Запрошуємо !

З благословення Преосвященного Владика Тараса Сеньківца, ОМ, Єпарха Стрийського УГКЦ, для глибшого розуміння сенсу християнської сім'ї, під покровом Пресвятої родини, з 29 вересня по 10 жовтня 2015 року на теренах Стрийської єпархії відбуватиметься цикл науково — практичних конференцій під назвою: « Християнська родина серед сучасних викликів українського суспільства». В кожному місті нашої єпархії проводитимуться зустрічі з молоддю, медичними працівниками, освітянами, працівниками державних та соціальних служб, а також зі священниками за участю п. Антуна Лісеца, професора медицини, з Хорватії, який представлятиме тематику захисту людського життя та його недоторканність, святість та нерозривність подружнього та родинного зв'язку.

Серед даної тематики розглядатимуться також і проблеми гендерної політики та ювенальної юстиції в Україні, які є надзвичайно актуальними на сьогоднішній день. Гостра необхідність у такому заході спричинена ситуацією, що склалась в нашій країні, коли сучасний секуляризований світ руйнує розуміння і буття родини як християнської, знівельовує розуміння родини та її фундаментальні засади, з поняття сім'ї намагається усунути головні християнські основи. «Людину ставлять на краю руйні, а саме — родина деградує як така, нищиться, втрачає свою сутність», — зазначав з цього приводу Владика Тарас.

В контексті цих заходів передбачено:

- тематичні доповіді, виховні години у навчальних закладах;
- інформація проблематики у ЗМІ;
- виготовлення та розповсюдження інформаційної продукції, тематичної літератури.

Вже 8 жовтня 2015р. у нас в Перемишлянах буде проходити цикл науково - практичних зустрічей із запрошеним гостем із Хорватії, де кожен бажаючий зможе почути, як вберегти себе, свою сім'ю, як варто жити, щоб завжди бути з Богом. Тож запрошуємо усіх бажаючих та людей доброї волі до участі в конференціях та спілкування з гостями в часі їх перебування на Перемишлянщині.

п. Марія Гавінська,

Керівник Центру передподружнього приготування Стрийської єпархії

БАНКІВСЬКІ РЕКВІЗИТИ БЛАГОДІЙНОГО ФОНДУ «БЛАЖЕННОГО ОМЕЛЯНА КОВЧА»

Реквізити фонду:

ПРИВАТБАНК

№ поточного рахунку: 26002060880575

Код ЄДРПОУ: 36848628

МФО: 325321

ТБВВ 10013/02 ФЛОУ АТ «Ощадбанк»

Розрахунковий рахунок: 2600130716795

ЗКПО: 36848628

МФО: 325796

Благодійний Фонд «Блаженного Омеляна Ковча» щиро вдячний редакції «Нова Доба» за постійну підтримку.

Випуск християнського вісника «Живе слово» здійснено за фінансової підтримки голови спостережної ради ТзОВ «ЛТД Інвест» Андрія Тимківа.

СТОСУНКИ

Спокійно про це

о. Пйотр Павлюкевич «Спо-
кійно про це» Частина друга
початок статті в попере-
дньому номері

інші знаки уваги один до одно-
го.

Кохання двох людей під-

ки, то ці знаки в такій ситуації
— зловживання і брехня. Ціл-
ком можливо, що вони вира-
жають пристрасть та емоції, та
це не любов. Такий поспіх на-
гадає будівництво дому без фун-
даменту.

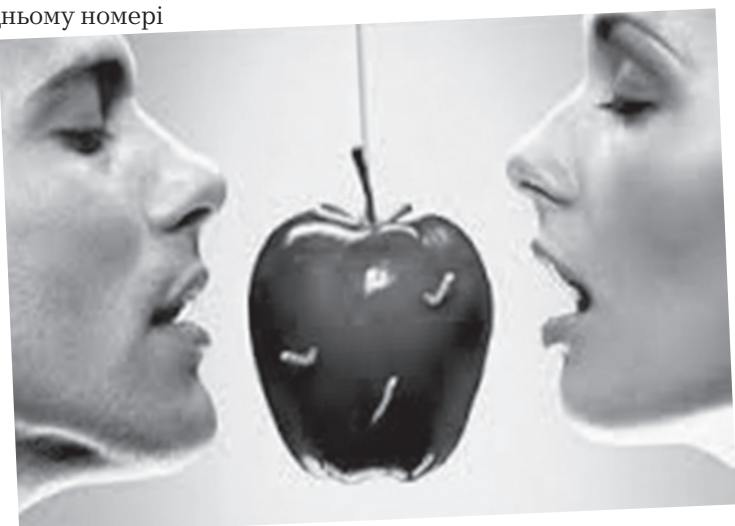
Думаю, серед аргументів,
які чуо від молодих людей, ко-
трі хочуть виправдати свої до-
шлюбні статеві стосунки, вар-
то згадати ще один. Йдеться
про так зване пристосування.
На чому мало б полягати їхнє
пристосування? Йдеться про
ріст, вагу тіла чи будову ста-
тевих органів?... Прихильни-
ки «пристосування» мають на
увазі темперамент або пси-

“

...кожна закохана пара має як-
найшвидше запросити Ісуса до своєї
любви,...

хічний аспект фізичного ви-
міру любові. Отже, слід за-
значити, що без Господньої
допомоги практично не мож-
ливо панувати над своєю ста-
тевістю. Тому кожна закохана
пара має якнайшвидше запро-
сити Ісуса до своєї любові,...
який хоче допомогти і вряту-
вати кожну справжню любов.
Вони мають розмовляти з Ісу-
сом про свої взаємини і почут-
тя. Читати те, що говорить Ісус
у Святому Письмі, ходити до
нього на трапезу (до церкви),
де Він кормить вірних найчисті-
шою любов'ю. Бог хоче дати
людям ВІЧНІСТЬ!!! Якщо ви
занурите своє кохання в Його
любов, в Його хрест, то жити-
мете вічно! (і смерть не розлу-
чить вас).

подав о. Володимир
Вінтонів

Дошлюбні статеві кон-
такти не збагачують
партнера, а якраз навпаки —
дуже його збіднюють. Що я
маю на увазі? Любов між чо-
ловіком і жінкою можна ви-
разити за допомогою різнома-
нітних знаків. Усмішка, добре
слово, милий жест, допомога в
роботі,

“

Кохання двох людей підлягає
процесові поступового роз-
витку

квіти, невеликий пода-
рунок, написаний вірш, поцілунок
тощо. Найглибшим виразом
любви є статевий акт. Він чи-
сь нагадає наркотик. Якщо
хтось вживає сильне знеболю-
вальне або наркотики, то піс-
ля них жодні слабші ліки вже
не діють. Так само і в цій си-
туації, якщо хлопець і дівчина
ще до шлюбу починають вира-
жати за допомогою статевих
акту те, що їх поєднує, то дуже
правдоподібно, що вони зане-
дають мову любові, тобто всі

лягає процесові
поступового
розвитку. На пер-
шій зустрічі люди
усміхаються одне
одному, подають руку, минає
якийсь час і вони розповіда-
ють про свої особисті справи
та проблеми. Якщо між ними

зароджується по-
чуття, то, прогу-
люючись, вони
можуть тримати-
ся за руки, тро-
хи згодом обня-
тися, поцілуватися. І врешті,
коли після певного періоду
вони справді вирішують відда-
ти один одному все, і майбутнє
також, тобто складуть присягу
любви та вірності, то отрима-
ють право на найглибше вира-
ження почуттів між чоловіком
та жінкою. Натомість, коли
хлопець знайомиться з дівчи-
ною і вже через годину вони
обнімаються, через дві — ці-
луються, а наступного дня по-
годжуються на статеві стосун-

ОРПРП

Чистота і Подружжя

Багатьох людей турбує саме
поняття чистоти. Гігієна
тіла дуже важлива, проте
мова йде не про догляд за
собою, а про чесноту чистоти.
Вона можлива між
чоловіком та жінкою і
найкраще проявляється
само у подружньому
житті: міміка, жести,
слова підтримки та
інші моменти, що роб-
лять чоловіка і жінку
одним цілим.

Взаємне відда-
вання у подружжі
стає джерелом нового
життя. Воно зароджується як
плід любові і є постійним свід-
ком подружнього кохання. Фі-
зична плідність набуває глибо-
кого змісту лише в поєднанні з
плідністю емоційною та духо-
вною. Народження тіла означає
початок дальшого «народжен-
ня», поступового та багатосто-
роннього народження через
весь процес виховання.

Кожен шлюб покликаний

до зародження нового життя, а
спротив батьків цій місії не що
інше як втрата чистоти у по-
дружжі. Батьки,
які не

хочуть спі-
шити з народженням
дитини, бо намагаються зреалі-
зувати себе в кар'єрі, часто вда-
ються до різних запобіжних за-
собів, щоб запобігти вагітності.
Це різного роду контрацепти-
ви типу презервативів, спіралей
чи гормональних таблеток. Але
найгіршим виявом цього спро-
тиву є аборт, який є не що ін-

шим як великим гріхом. Проте
подолати цю ситуацію можливо
шляхом довіри до Бога через мо-
литву та узгодження з Його во-
лею «Нехай буде воля твоя».

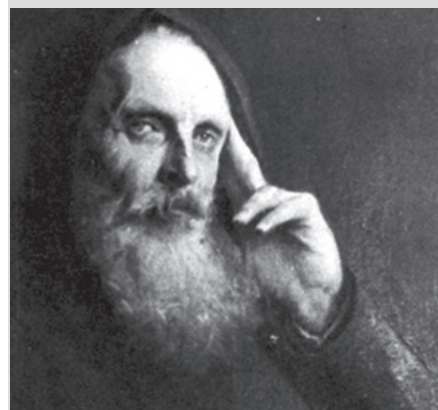
Через свою взаємну любов
батьки передають дитині не
тільки загальнолюдські цін-
ності, а й навчають глибокої
поваги та довіри до Бога. До-
тримання чистоти у любові —
це першооснова справжньої
любви людини до Господа.
Підривання довіри до батьків
завжди кидає тінь на довіру лю-
дини до Бога. Кохаючи одне
одного, батьки дають дітям зразок
людської і Божої любові. Вони
стають образом Творця для сво-
їх дітей. У їхній любові вона чер-
пає сили, щоб прийняти любов
і подарувати її іншим. Тому по-
трібно не лише знати і розказу-
вати про чистоту у подружжі, а
й бути прикладом для насліду-
вання чистоти для власної сім'ї
та інших родин навколо.

о.Ярослав Кондратик

ПОСТАТЬ

Цілковита посвята

Початок, продовження на ст. 4

Ознайомлення з мо-
нашим життям про-
ходило у монастирі бе-
недиктинців у Бойроні
(Німеччина), після чого ви-
рішив вступити до новові-
дродженого студійського
монастиря і розпочав нові-
ціят у монастирі села Каме-
ниця в Боснії. 1913 року Ка-
зимир прийняв постриг і
нове ім'я — Климентій. 28
серпня 1915 року отримав
священічі свячення з рук
греко-католицького єписко-
па Діонізія Няраді з Крижевець (Хорватія). Напередодні цієї важ-
ливої події Климентій просить у листі до брата про молитву: «По-
молися за мене до Господа Бога, аби учинив з мене хорошого свого
воїна».

Після закінчення богословських студій в Інсбруці у 1918 році
отець Климентій став настоятелем створеного у 1904 році студій-
ського монастиря у Скнилові біля Львова.

Після зруйнування внаслідок воєнних дій монастирського дому
у Скнилові 1919 року монаша спільнота оселилася у занедбаній
літній резиденції галицьких митрополитів в Уневі. Усі свої орга-
нізаторські, господарські, інтелектуальні здібності єромонах Кли-
ментій вкладав у розвиток чернечого життя. У 20-х роках ХХ сто-
ліття Унівська Лавра стала не лише центром східної духовності в
Галичині, а й взірцем раціонально організованого господарства:
добре налагоджено було рільництво, садівництво, бджільництво,
городництво; діяли майстерні основних ремесел (шевська, кра-
вецька, ткацька, столярна, лимарна), іконописна школа і друкарня.
Ченці мали змогу займатися і науковою діяльністю, оскільки
велика книгозбірня в обителі постійно поповнювалася новими
виданнями. Лавра утримувала сиротинець, де до 1936 року відчу-
ли родинний затишок та здобули професійні навички 170 юнаків.
Отець Климентій дбав, аби кожен зумів відкрити у собі даний Бо-
гом талант і фахово оволодіти ремеслом, щоб бути корисним для
братії та суспільства.

1926 року отця Климентія призначено ігуменом Унівського мо-
настиря та відповідальним за усі студійські спільноти. Восени 1937
року отець Климентій відвідав Рим, де зустрівся із папою Пієм ХІ
та отримав благословення для плідного розвитку студійських мо-
настирів, а також передав на затвердження Конгрегації у спра-
вах Східних Церков Типікон для монахів Студійського Уставу,
над яким працював спільно з Митрополитом Андреем впродовж
двох попередніх років. 1939 року ігумен Климентій вдруге прибув
до Рима, щоб від імені хворого Митрополита Андрея привітати но-
вого папу Пія ХІІ. Отець Климентій завжди був підтримкою для
брата-митрополита, особливо в часи його недуги, тому що тісна
співпраця і глибока духовна єдність були особливою рисою бра-
тів Шептицьких, з юних літ мудро виплеканою в них матір'ю Со-
фією. Окрім тягаря організаційних справ, єромонах Климентій зай-
мався також і науковою діяльністю: був членом Богословського
Наукового Товариства, читав лекції в Інсбруцькому університеті,
друкував свої праці в європейських богословських журналах.
Та насамперед він був монахом — людиною молитви, аскези і не-
втомної праці на користь ближнього. Не цурався будь-якої роботи
порався на городі, носив вугілля, мив посуд. У монастирському по-
буті був невибагливим: зношене і латане вбрання, скромна келія з
найнеобхіднішим, прилаштоване для снання сидячи ліжко. Дбав
про кожного із монашої братії.

Підготувала за матеріалами книги О.Жаровської
«Випробувані, як золото в горнилі»
п. Наталія Гавінська

100\$

ПОДУМАЙ

Один відомий психолог почав свій семінар з психології, під-
нявши вгору купюру номіналом в 100 доларів. У залі зібра-
лося близько 200 осіб. Психолог запитав у присутніх, хто хоче
отримати купюру. Всі, як по команді, підняли руки.

— Перш ніж один з вас її отримає, я децю з нею зроблю, - про-
довжив психолог.

Він зім'яв купюру і потім запитав, чи хоче хто-небудь все ще її
отримати. І знову всі підняли руки.

— Тоді, — відповів він, — я роблю таке ..., — і, кинувши купюру
на підлогу, злегка повозив її черевиком по брудній підлозі.

Потім він підняв її. Купюра була зім'ята і брудна. «Ну кому з вас
вона потрібна в такому вигляді?» І знову всі підняли руки.

— Дорогі друзі, — сказав психолог, — тільки що ви отримали
цінний наочний урок. Незважаючи на все те, що я проробив з куп-
пюрою, ви всі хотіли її отримати, так як вона не втратила своєї цін-
ності. Вона і досі залишилася купюрою вартістю в 100 доларів.

У нашому житті часто трапляється так, що ми опиняємося вики-
нутими із сідла, розтоптаними, лежачими на підлозі або в повному
лайні. Такі реалії нашого життя. У таких ситуаціях ми відчуваємо
себе абсолютно нікчемними.

Але незважаючи на те, що сталося або станеться, ТИ ЗАЛИША-
ЄШСЯ ЦІННІСТЮ В ОЧАХ БОГА, через жертву Ісуса Христа,
який омив твої гріхи Своєю Пресвятою Кров'ю.

ПОСЛАННЯ З МИНУЛОГО

Митрополит Андрей до недужих

Не маючи спромоги станути на ноги і прикований до крісла та в неспроможі Вас відвідати, пересилаю Вам отсим письмом найщиріший мій привіт - Архирейське благословення - і тих кілька слів потіхи. Наука Євангелія, що містить у собі правди Богом об'явлені, має для недужих такі обильні й великі потіхи, що, хто тільки перейметься тією наукою, оту потіху знайде. Стане він видіти у своїх, хоч би і як великих, терпіннях зарядження Справедливого й Милосердного Бога, дане для нашого добра. Бог допускає на нас терпіння, недуги, тілесну неміч, тяжкі не раз болі, прикрі хірургічні операції з любові до нас і для нашого добра. Бо нам терпіння, недуг майже потрібно, і то не тільки майже потрібно, але й усе треба: без них могло б наше життя відступити від Божого закону і ми могли би пропасти навіки. Щоби нас із тої небезпеки рятувати, щоб наставити нас на добру дорогу, щоби ми безпечно шли дорогою спасення, дає нам Господь Бог тілесні та душевні терпіння. Ми, дорогі, є з роду грішниками, наша зіпсута природа бунтується проти Божої волі та зводить нас на бездоріжжя. Щасливий той, кому Бог дає нагоду покути, бо наші терпіння є і покутою за наші гріхи. Не раз вони є потрібні до одержання прощення від нашого Батька, Бога. Через ті терпіння наша душа, ведена Божою благодаттю, іде дорогами блудного сина, що вертає до батьківського дому. Коли би кому в життю добре поводитися, коли би був здоровим, багатим, славним, щасливим - був би лишився далеко від батьківської хати. А недобре є жити далеко від Бога, недобре Його закону не заховувати; нещастям, більшим від усякого іншого нещастя, є стратити святу Божу благодать, і ще гірше - стратити святу віру. Недорого є куплене щастя повороту до батька, коли недуги і зв'язані з нею терпіння Бог приймає за наші гріхи.

Запрошую усіх Вас, недужих, до покаяння, до святої Сповіді та святого Причастя. Святе Причастя принесе Вам правдиву потіху і пільгу. Коли Христос під видом хліба прийде до Ваших душ, скажіть Йому: «Ти перетерпів за мене страсті, Христе Спасителю, - з любові до Тебе, за мої гріхи, приймаю всі терпіння теперішньої недуги і всі терпіння цілого життя; лише дай мені, Христе, силу по-християнськи, по Божому терпіти, не нарікати, не розплати, а з Божої волі приймати все те, що прийдеться терпіти».

Може, і Вам удасться бодай щось прочитати із Євангелія про Христові муки. Читання про муки Ісуса Христа улекшує наші терпіння і в найтяжчих муках дає нам правдиву, може, навіть і солодку потіху. Як хто з Вас може мати святе Євангеліє, нехай і щодня, хоч би й короткій уступ мук Ісуса Христа перечитає, бо Євангеліє - то Божя, небесна книжка, - вона повна великих і святих наук, що душу до неба підносять, що душу учать і з Христом терпіти, і з Христом, із надією на вічне спасення, у благодаті воскреснути. Немічне тіло лежить на ложу терпіння, але коли душі діткнуться

ся благодаті Святого Духа, то просвітяться і розум і побачить, скоштує, яким добрим батьком є Бог, як добре разом з Ісусом Христом терпіти і з Ісусом Христом колись воскреснути.

А може, хто з Вас зможе ще трохи піднятися вгору до Бога і до Ісуса Христа, бо, хоч немічне тіло лежить на ложку, благодать Божя душу підносить і веде Божими дорогами в небо. Можна з Божою ласкою не тільки тішитися серед терпінь, тішитися надією спасення, Божою благодаттю, очищенням душі, прощенням гріхів, поворотом до батьківського дому. Усе те є великі добра, правдиві скарби для душі, «скарб укритий», що його не один із Вас, може, знайшов щойно у тій недугі, яку Бог Вам зіслав. Хто лише зрозуміє, який то є скарб, той ним так утішиться, що серед найбільших терпінь знайде хвилини радості.

Кожне добре діло християнського життя заслугує на нагороду. Склянка води, дана убогому, не минеться без заплати. Скільки то Вам Бог дав. Подивіться: той дорогий камінь - це свята християнська віра; який він прегарний, який багатий, який великий! А той другий, той чудовий смарагд без казки, - це надія дійти до неба, а цей брильянт, що був би прикрасою найбільшої царської корони, - це Божя любов, що освячує душу, робить її Божою дитиною. А те синівство Боже - чи то не скарб, більший, ніж саме життя? Воно більше, бо дає вічне життя і вічне блаженство. Дивіться далше: прощення усіх провин - добра Сповідь, а те Причастя, у якому сам Христос приходить до душі й дає пити чашу Своєї Крові, той лік на саму смерть, той завдаток вічного воскресення, та злука з Богом навіки? Який же то пречудовий клейнод, що це таке? Це Свята Тайна хрещення, це Тайна миропомазання. Яка ж шкода, що такий скарб був перед очима укритий, який то є небесний дар його знайти і ним тішитися. Перебираючи собі в думках усі часті Божого скарбу, зложеного там у руках Ісуса Христа, згадайте і про дочасні дарунки неба. Згадайте і про дорогого батька, і про матір, що, може, давно померла, пригадайте собі й Ваші дитячі літа, і невинні забави, і щирі молитви, які мати проводила, згадайте і приятелів, що, може, давно вже перед Богом, згадайте і про літа щастя, і про перебути терпіння, і про жертви, принесені за родину, за вітчизну. Ваш скарб може принести потіху і радість, бо його ніхто не відбере. До Вас каже Христос: «Збирайте собі скарб у небі, де ані ржа не з'їсть його, ані міль, ані злодій не вкраде». Христос неначе говорить: «Повір Мені свій скарб, віддай його Мені в руки; я збережу його тобі на годину, коли зачнетесь ліпше життя». Вірте Євангелію, що й серед найбільших терпінь можна тішитися тим скарбом, зложеним у руки Ісуса Христа і зложеним у небі. Що можна тішитися це також об'явлена Богом наука, це досвід усіх святих, це досвід кожного християнина, який лише схоче над тими правдами трохи застановитися і трохи над собою в тім напрямі попрацювати.

Святий Яків виразно учить: «З повною радістю приймайте, мої брати, терпіння, коли попадаєте в різні спокуси» (Як. і, 2).

Пошукайте добре, попрацюйте над тим, помоліться, а переконаєтеся, що можна не тільки тішитися серед терпінь, але можна тішитися самими терпіннями так, що причиною радості будуть самі терпіння. У такому розположенню було би прикро душі, якби терпіння кінчилося, бо вона саме терпіння уважає добром, самим терпінням тішиться. Застановіться, чи таке розположення душі є фальшиве, а певно, знайдете, що воно не лише не є фальшиве, не є дуренням себе, але й опирається на дійсних правдах. Очевидна річ, до такого розположення треба Божої благодаті, треба сильної віри, треба Божої любові. Але ж бо те все є Божі дарунки для нас, кожний із Вас може мати і сильну віру, і благодать, і любов, - може мати стільки, скільки схоче. А коли вірою і любов'ю подивитися на терпіння, коли над тим ближче застановишся, то ціле своє терпіння - зі всіма гіркими лікарствами, і болями, і операціями, і безсонними ночами - зложити у скриньку того скарбу, як дуже дорогий клейнод, що варт бути зложений у руки Ісуса Христа у самому небі на слухну годину. А щоби ясніше вести ту розправу, представлю собі, що твоя, мій брате чи сестро, ціла твоя недуга є під символом, під знаком маленького деревляного хреста. Ти міг би той хрестик деревляний відкинути від себе, але пожди ще хвилинку, придивися йому ближче, а може, замість відкинути, ти притиснеш його до серця й поцілуєш. Чи той деревляний хрестик дійсно не має для тебе ніякої вартості? Хто знає? Може, він вернув тобі здоров'я? Так є! Недуга тіла вертає здоров'я душі.

Але вглянь у свою душу. Чи той хрестик не вернув тобі анітрохи здоров'я душі? Як вернув, то він немаловартним ліком, бо, певно, здоров'я душі важніше від здоров'я тіла. Подумай, застановися! Вартніше чи ні? Здоров'я душі, будь-що-будь, і по смерті буде мати якесь значіння. Хоч би ти і не був віруючим християнином, а лише уважав душу за щось такого, що по смерті не гине.

Може, це і трудна чеснота - радуватися у терпіннях, але вже багато значить - розуміти, що хрест - це Божя ласка, розуміти, що Бог із любові до нас дає нам терпіння і що ті терпіння можуть принести і нам, і нашим ближнім великі добра. Коли це зрозумієте, коли про те будете думати, то легко буде Вам бодай остерегтися проклянів, нарікань, не дай, Боже, - богохульства, легко остережетеся спокуси, невдоволення і жалю до Господа Бога і бодай зможе так терпіти, щоби в усім прославлявся Бог через Ісуса Христа, котрому слава і сила по віки вічні. Амінь.

Надр.: Церква і суспільне питання. Документи і матеріали. - Львів, 1998. - С. 367-375.

Підготував о. Андрій Соколовський

ПЕРЕЖИТО

Любов, ЧИ...?

Продовження початок на ст. 1

Я була щиро здивована, коли священник, після того, як вислухав усі гріхи, зацікавився моїм «випадком». Я очікувала загальних повчань, а не індивідуального підходу!

То була перша людина, яка назвала речі (у цьому разі гріх) своїми іменами. Він пояснив мені, як сильно життя у такому гріху позбавлене сенсу і як воно далеке від Бога. Порадив також припинити ці стосунки. Тоді, біля сповідальниці, я плакала і сварилася зі священником. Його слова зачепили за живе, не залишили байдужою.

Від того моменту я постійно думала про те, що йду не у тому напрямку, що треба змінити своє життя. З часом я усвідомила: насправді егоїстичний секс зіпсував наші взаємини. Я перетворилася на невразливу, розпущену і замкнену особу.

Я почала багато читати про дошлюбну чистоту. Ми навіть пішли на конференцію отця Шустака (о. Адам Шустак ОР, знаний у Польщі душпастир і реколекціоніст. — Ред.) саме на тему ролі сексу в стосунках. До мене дійшло, що насправді то я сумую за Богом. Хтось може подумати, що це звучить дещо притягнута, але так і було.

Я знову прагнула присутності Ісуса у моєму житті, дуже хотіла прийняти Причастя, піти до сповіді з потреби серця, не з примусу. Всі ці речі відкрили мені очі на мою проблему: я знайшла її джерело і вирішила з нею боротися.

Було не легко, бо мій хлопець не мав наміру відмовлятися від сексу. Він запропонував його обмежити, та я не погоджувалась на компроміси. Він дав мені чітко зрозуміти, що я собі можу бути вірною, але його у «церковні» справи та у відносини з Богом впливати не треба. Я знала, що так жити не зможу: цей гріх нищив мене зсередини і забирив радість життя.

Ми розійшлися...

З погляду емоцій і мого «світу», побудованого на почуттях до цього хлопця, то була справжня драма. Раптом зникла людина, яка була поруч два роки і заповнювала собою увесь мій час. А тут утворилася прогалина!

Через секс ми також міцно прив'язуємося до людини, не завжди у здоровий спосіб.

Через секс ми також міцно прив'язуємося до людини, не завжди у здоровий спосіб.

Тільки тоді я зауважила, наскільки я занедбала себе — свій інтелектуальний і духовний розвиток — на користь свого хлопця. З'явилася «дірка» у серці, цілковита порожнеча: хлопець собі пішов, і від мене наче нічого не залишилося.

З погляду віри і моєї духовності розірвати стосунки було правильним рішенням. Я відразу пішла до сповіді і, сповнена віри у милосердя Господа Ісуса, прийняла Причастя. Відтоді я свідомо молюсь і саме у молитві знаходжу внутрішній спокій. Це важко, але я знаю: Бог більший від моїх земних почуттів і тут!

Колись мені здавалося, що невірний чоловік чи хлопець — то не проблема. Тепер я переконалась, як важливо сповідувати спільні цінності. Особа, з якою я хотіла б пов'язати своє життя назавжди, повинна — так, як я — прагнути будувати відносини, закорінені у вірі в Бога.

Надзвичайно важливо підтримувати одне одного у дотриманні чистоти, пильнуватися навзаєм і дбати про добро іншої людини.

Секс до шлюбу кривдить, адже підсичує наші егоїстичні прагнення. Це не акт любові — він не збагачує внутрішньо.

Секс до одруження краде вразливість до краси іншої людини і призводить до предметного сприйняття одне одного. Співжиття може стати актом справжньої безумовної любові лише після шлюбу. Роблячи це раніше, ми крали моменти, зарезервовані виключно для подружжя.

Я жила у постійному напруженні та стресі: боялася, що хтось нас схопить на гарячому, що я завагітнію... Не уявляла, що скажуть батьки. То був украдений час, я знала, що ми ще не маємо на це права.

Секс повинен посправжньому зближувати і зміцнювати взаємини, але для цього він має бути наслідком стосунків, побудованих на істинній, ніжній, неогоїстичній любові, зразком якої є Ісус Христос.

Я знаю, що боротьбу за справжню любов — любов, яка «не надимається, не поводить безсоромно» і «все терпить» — треба розділити на трьох. Давайте дозволимо Богові втрутитись у наші стосунки!

Пауліна, 22 роки
За матеріалами: Deon.pl
Переклад: Віта Якубовська.
Джерело: CREDO

ПОСТАТЬ

ЦІЛКОВИТА ПОСВЯТА ...

Закінчення початок на ст. 2

Початок війни приніс страшні вістки про розстріл більшовиками брата Леопа з сім'єю в 1939 році у батьківському домі в Прилбичах, про пограбування та зруйнування родинного маєтку. Брати Шептицькі, як можуть, допомагають рідним. Не менш тяжкі переживання пов'язані і з руйнацією чернечого життя під час першої більшовицької окупації, коли монастирські землі та налагожене господарство Унівської обителі «експропрійоване» і роздане бідним селянам, а у приміщенні Лаври відкрито державну хлібопекарню та промкомбінат. І хоча для ченців залишили частину монастирського корпусу, їх кількість із кожним днем зменшувалася: молоді покинули обитель під ідеологічним примусом більшовиків, а окремі монахи просто не витримували такого «тюремного» життя. Місцеві селяни потайки допомагали вижити тим ченцям, які залишилися у Лаврі.

Місцеві селяни потайки допомагали вижити тим ченцям, які залишилися у Лаврі.

Духовно готуючи братію до переслідувань, ігумен Климентій написав «Посліднє слово», в якому дає настанови щодо відбудови чернечого життя. Узимку 1939 року Митрополит Андрей призначив отця Климентія екзархом Росії — одного із чотирьох екзархів Радянського Союзу. Про стан УГКЦ та факти знущань більшовиків із безборонного українського народу Митрополит звітував Апостольському Престолові, зазначивши: «Та за всі ці переслідування й жертви Бог винагородив наш нарід небувалом відновленням релігійного життя... Так ото з цього важкого допусту ми вийшли душевно очищені і підкріплені у святій вірі».

Із приходом німецької влади Лавра поступово почала відновлювати своє життя, поверталися монахи. У цей час Унівська Лавра організувала сиротинець, у якому серед дітей українців та поляків переховувалися і діти винищуваних нацистами євреїв. Під час радянської та німецької окупацій еромонах Климентій перебував у Львові, піклуючись про хворого Митрополита Андрея та допомагаючи йому у справах Церкви. І навіть у митрополичих палацах на Святоюрській горі брати Шептицькі переховували євреїв від нацистів.

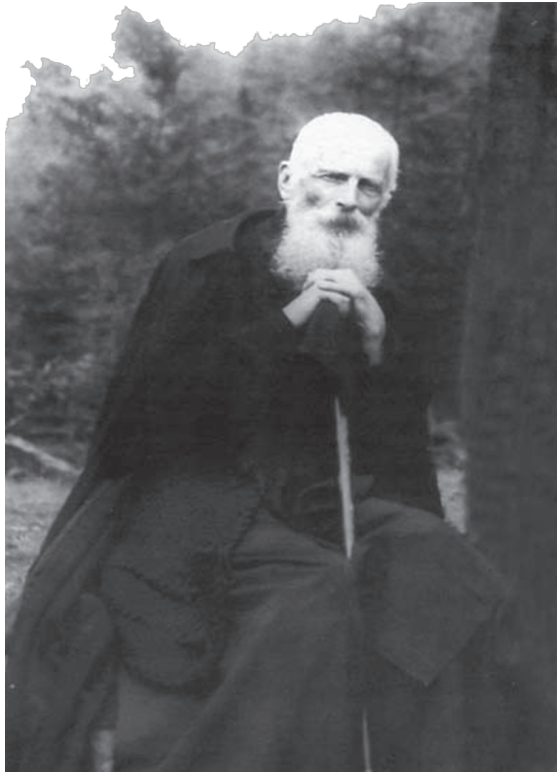
Із глибоким болем отець Климентій пережив разом з усією Церквою смерть духовного проводиря і рідної людини — Митрополита Андрея, який відійшов у вічність 1 листопада 1944 року.

Того ж року митрополит Йо-

сип Сліпий призначив отця Климентія архимандритом студійських монастирів, і він одразу ж відбув з делегацією до Москви, щоб налагодити взаємини УГКЦ з радянською владою. Але діалог не відбувся... У березні 1945 року архимандрит Климентій, зважаючи на жорстокі переслідування греко-католицьких священників та вірян, написав останнє своє послання «Пересторога до всіх братів-іноків Студійського Уставу», нагадуючи монахам та еромонахам про сенс чернечого покликання — нести за Ісусом хрест і здобувати святість. Климентій Шептицький, сам очікуючи репресій після арешту у травні 1945 року єпископів УГКЦ, проводив зустрічі зі священниками і морально їх підтримував, намагався передати до Риму листи з описом реальної ситуації Церкви в Україні.

Листи перехопили працівники НКДБ і використовували їх у майбутньому як «склад злочину» під час слідства над архимандритом. У листопаді 1945 року отець Климентій за наказом влади був змушений переїхати зі Львова до Унева. 5 червня 1947 року архимандрита Климентія заарештовано, під час обшуку в келії знайшли підкинуту листівку антирадянського змісту.

Спочатку — внутрішня в'язниця УМДБ УРСР у м. Львові. Суть звинувачення — антирадянська діяльність та співпраця з Ватиканом. Серед знайдених кадебістами «вагомих доказів» «зради Батьківщини» — виданий у 1937 році буклет «Пам'ятка з Унева», у якому йшлося про те, що більшовики намагаються зруйнувати в людей віру в Бога. Далі арештованого 78-літнього архимандрита переводять до в'язниці у Київ. Климентій Шептицький терпеливо зносив допити, шантаж, залякування, — притім не припиняючи ні молитви, ні посту. Співкамерників отець вражав своєю доброзичливістю, співчуттям. Після оголошення вироку архимандрита перевели до

Москви, а далі — у Володимир над Клязьмою, у сумнозвісний «Владимирский централ», де перебували «найбільш небезпечні» для радянської влади політичні «злочинці». Через критичний стан здоров'я отець Климентій тривалий час перебував у медичному корпусі, але запам'ятався працівникам в'язниці своєю приязною усмішкою. Приклад його християнського життя, глибока віра і щира молитва, ймовірно, врятували в час випробувань не одну душу.

Після важких поневірянь 1 травня 1951 року архимандрит Климентій відійшов до Бога. Був похований таємно серед ночі на міському кладовищі поряд із в'язницею. Жодних пам'ятних написів чи позначок... Щоб і пам'ять про людину зникла на широких просторах Росії.

Жодних пам'ятних написів чи позначок... Щоб і пам'ять про людину зникла на широких просторах Росії.

“

Аж у жовтні 2010 року на Володимирському кладовищі встановлено пам'ятний хрест, виготовлений із теребовлянського червоного каменю, який привезли на чужину монахи Святоуспенської Унівської Лаври.

А передували цьому й інші знаменні події. 1991 року архимандрита Климентія Шептицького було посмертно реабілітовано. 1996 року за порятунок євреїв Інститут пам'яті мучеників і героїв голокосту Яд Вашем у Єрусалимі вписав його ім'я до «Праведників народів світу». 27 червня 2001 року Святіший Отець Іван Павло II під час свого візиту до України беатифікував Слугу Божого УГКЦ блаженного священномученика Климентія Шептицького.

Підготувала за матеріалами книги О.Жаровської «Випробувані, як золото в горнілі»

п. Наталія Гавінська

НОВИНИ

Всеукраїнська проща освітян

У Марійському духовному центрі, що у Зарваниці, 26 вересня 2015 року відбулася Всеукраїнська проща освітян. Організатором даного заходу виступила Комісія УГКЦ у справах освіти та виховання.

Освітняни, які прибули із Київської, Львівської, Івано-Франківської та Тернопільської архієпархій взяли участь в Архирейській Божественній Літургії, яку очолив владика Василь (Семенюк), Архiepіскоп і Митрополит Тернопільський.

Про це повідомили в Комісії УГКЦ у справах освіти та виховання. У прощі взяло участь близько 3000 осіб. Під час проповіді єпископ звернувся з пастирським словом до педагогів, працівників сфери освіти та подякував їм за активну діяльність у впровадженні християнських цінностей в освітню систему. Після богослужіння відбулося освячення води у джерелі, а потім учасники прощі на чолі з владикою Василем помолились Панахиду за українських героїв, що віддали своє життя у боротьбі за свободу та кращу долю України, у новозбудованій каплиці-меморіалі на честь загиблих героїв Небесної Сотні та воїнів АТО.

Програму прощі продовжила спільна прес-конференція за участю владика Василя, с. Христофори Буштин, голови Комісії УГКЦ у справах освіти та виховання, Лілії Гриневич, народного депутата, голови Комітету з питань освіти та науки ВРУ, Степана Барни, голови Тернопільської ОДА, Любомира Крупи, директора Департаменту освіти і науки Тернопільської ОДА, Ганни Зварич, директора колегіуму-інтернату для дівчат «Знамення», о. Володимира Демчука, голови Комісії у справах освіти та виховання Тернопільсько-Зборівської архієпархії, о. Іриней Гумена, директора Бучацького колегіуму ім. св. Йосафата.

Завершилося паломництво молитвою перед чудотворною іконою Богоматері у Зарваницькому парафіяльному храмі.

Департамент інформації УГКЦ

У виступі в ООН Папа згадав про Україну

Перебуваючи з візитом в США, Папа Франциск виступив з доповіддю в ООН. Цей виступ став п'ятим виступом в історії, Папа закликав докласти всіх зусиль для припинення військових конфліктів, захисту навколишнього середовища та повагу до «життя в усіх його вимірах та формах».

Звертаючись до присутніх, Святіший Отець не оминув своєю увагою також Україну. У контексті своєї промови про військові конфлікти в різних частинах світу Папа зазначив: «Ті, на кому сьогодні лежить відповідальність за міжнародні справи, повинні зробити іспит сумління», вказавши на війну в Україні, Сирії, Іраці та інших гарячих точках світу. Понтифік наголосив, що потрібно докласти всіх зусиль для того, щоб «захистити невинні народи».

Окрім цього, Папа торкнувся теми бідності у світі, наголосив на обов'язку держави соціального захисту людини як складової її людської гідності. Він також вказав на проблему сучасної економіки, позбавленої морального виміру та базованої на «амбіціях влади та прибутків». Промовець закликав побудувати світ без зброї масового знищення та припинити військові конфлікти в різних частинах світу. Франциск також вказав на проблему наркотрафіку як складової проблеми війни у сучасному світі.

Виступ Святішого Отця в ООН, за висновками експертів, вказує на важливе значення співпраці Апостольського Престолу та цієї організації, котрій цього року виповнюється 70 років.

Прес-служба товариства «Свята Софія»

ПОРАДА

Як навчити дитину не перебивати

Напевне, кожному з батьків знайома ситуація, коли під час розмови з будь-ким маленький син чи дочка смикають за рукав і перешкоджають. Ця техніка, яку я піддівилася в одній своїй знайомій, допоможе раз і назавжди вирішити цю проблему.

Ми сиділи у неї вдома й спілкувалися, коли її трирічний син підійшов і хотів щось сказати. Але замість того, щоб переривати розмову, він лише поклав свою руку на її зап'ястя і чекав. У відповідь, не відволікаючись від розмови, подруга поклати свою руку на руку сина.

Закінчивши свою думку, вона повернулася до дитини. Я була у захваті! Так просто й так ніжно. Її синові треба було тільки почекати декілька секунд, поки мама закінчить речення, після чого вся її увага була звернена на нього.

Я розповіла про це чоловікові й ми одразу вирішили використати цю техніку у нашій родині. Ми пояснили дітям, що якщо вони хочуть щось сказати, а хтось уже розмовляє, достатньо поклати руку на наше зап'ястя і трішки почекати. Минуло зовсім небагато часу, й діти перестали перешкоджати розмовам.

А найголовніше — не потрібно більше грубих фраз на кшталт: «Не перебивай!», «Не лизь у розмову!» чи «Почекай!» Тільки легесенький дотик — і все.

За матеріалами: ADME
Джерело: CREDO